

*Pentru Dallin Sanderson, care luptă cu răul în fiecare zi
înarmat cu un zâmbet*

PROLOG

L-am văzut pe Steelheart sângerând.

S-a întâmplat acum zece ani. Eu aveam opt pe-atunci. Tata și cu mine ne aflam la First Union Bank, pe Adams Street. Pe vremea aceea, înainte de Anexare, foloseam vehicule nume ale străzilor.

Banca era imensă. O unică sală vastă, cu stâlpi albi înconjurând o podea mozaicată, cu uși largi ce duceau în măruntaiele clădirii. Două uși rotative dădeau în stradă, fiecare având alături și câte o ușă obișnuită. Prin ele, bărbați și femei se scurgeau înăuntru și afară ca și cum încăperea ar fi fost inima unei fiare enorme pulsând, în loc de sânge, oameni și bani.

Îngenuncheasem de-a-ndăratelea pe un scaun prea mare pentru mine, privind curgerea mulțimii. Îmi plăcea să mă uit la oameni. Formele diferite ale chipurilor, pieptănăturile, hainele, expresiile. Pe vremea aceea exista atâta varietate. Era fascinant.

— David, întoarce-te, te rog, mi-a zis tata.

Avea o voce blândă. Nu-l auzisem niciodată strigând, cu o singură excepție, la înmormântarea mamei mele. Și acum mă înfior când îmi amintesc cât a suferit în acea zi.

M-am răsucit îmbufnat. Ne aflam într-o parte a încăperii principale, într-unul dintre compartimentele în care lucrau

tipii de la credite. Laturile compartimentului nostru erau din sticlă, ceea ce îl făcea mai puțin sufocant, dar tot avea ceva fals. Pe pereți erau mici fotografii de familie în rame de lemn, pe birou, un bol cu bomboane ieftine sub un capac de sticlă, iar pe fișet, o vază cu flori de plastic decolorate.

Era imitația unui cămin confortabil. La fel ca imitația de zâmbet pe care o arbora bărbatul din fața noastră.

— Dacă am avea mai multe garanții suplimentare... spunea tipul de la credite, arătându-și toți dinții.

— Aici e tot ce am, a zis tata, arătând spre hârtia aflată pe birou în fața noastră.

Măinile îi erau îngroșate de bățături, iar pielea, bronzată după atâtea zile petrecute muncind în bătaia soarelui. Mama s-ar fi îngrozit dacă l-ar fi văzut venind la o întâlnire simandicoasă ca asta purtând blugii lui de lucru și un tricou vechi cu un personaj dintr-o bandă desenată imprimat pe el.

Măcar își pieptănase părul care începea să i se rărească. Asta nu părea să-l preocupe la fel de mult ca pe alți bărbați. „Abia trebuie să mă tund de mai puține ori, Dave“, îmi zicea el râzând, în timp ce-și trecea degetele printre șuvițele lui rare. Nu i-am atras atenția niciodată că nu avea drep-tate. Ar fi trebuit să se tundă tot de-atâtea ori, cel puțin până îi cădea tot părul.

— Pur și simplu nu cred că pot face nimic, a zis tipul de la credite. Vi s-a mai spus asta.

— Celălalt angajat a zis că e de-ajuns, a răspuns tata, încleștându-și în poală mâinile lui mari.

Părea îngrijorat. Foarte îngrijorat.

Tipul de la credite a continuat să zâmbească. A ciocănit cu degetul în teancul de acte de pe birou.

— Lumea a devenit un loc mult mai periculos, domnule Charleston. Banca a decis să nu-și asume riscuri.

— Periculos? a întrebat tata.

— Păi știți, cu Epicii ăștia...

— Dar nu-s periculoși! a exclamat pătimaș tatăl meu. Epicii au venit să ne ajute.

„A, să nu-ncepem din nou“, mi-am zis eu în gând.

Zâmbetul tipului de la credite a dispărut în sfârșit, de parcă tonul tatălui meu l-ar fi descumpănit.

— Nu vedeți? a continuat tata, înclinându-se înainte. Nu trăim vremuri periculoase, trăim niște vremuri grozave!

Tipul de la credite l-a privit chiorâș.

— Nu cumva fosta dumneavoastră locuință a fost distrusă de un Epic?

— Acolo unde-s ticăloși vor fi și eroi, a zis tata. Așteptați. O să vină și ei.

Îl credeam. Pe vremea aceea erau mulți care gândeau ca el. Trecuseră abia doi ani de când se ivise Calamity pe cer. Și abia un an de când oamenii obișnuiți începuseră să se schimbe, transformându-se în Epic, aproape ca super-eroii din basme.

Pe-atunci încă mai exista speranță. Și ignoranță.

— Ei bine, a zis tipul de la credite, împreunându-și mâinile pe masă dinaintea unei fotografii-standard ce înfățișa copii zâmbitori de diferite naționalități. Din nefericire, giranții noștri nu împărtășesc opinia dumneavoastră. Va trebui să...

Au continuat să discute, dar nu le-am mai acordat atenție. Mi-am lăsat privirea să rătăcească asupra mulțimii, apoi m-am răsucit din nou, stând în genunchi pe scaun. Tata era prea absorbit de conversație ca să mă certe.

Așa că l-am văzut pe Epic chiar din clipa în care a intrat în bancă. L-am observat imediat, deși nimeni altcineva nu a părut să-i acorde atenție. Mulți spun că nu poți să deosebești un Epic de un om oarecare până nu începe să-și folosească puterile, dar se înșală. Epicii au o postură

diferită. Emană încredere și o subtilă mulțumire de sine. Întotdeauna m-am priceput să-i deosebesc.

Până și copil fiind, am știut că bărbatul acela era cumva diferit. Purta un costum negru, lejer, cu o cămașă bej deschis, fără cravată. Era înalt și zvelt, dar parcă mai masiv, cum sunt mulți dintre Epici. Îi distingeai mușchii puternici până și pe sub hainele acelea lejere.

A înaintat până în centrul încăperii. Avea niște ochelari de soare agățați de buzunarul de la piept și și i-a pus zâmbind. Apoi a ridicat un deget, ațintindu-l cu nonșalanță către o femeie care trecea pe lângă el.

Aceasta s-a transformat în pulbere, cu hainele arzând, iar scheletul i s-a înclinat în față și s-a prăbușit zgomotos pe podea. Cerceii și verigheta n-au fost distruse. Au căzut pe pardoseală cu un clinchet limpede pe care l-am auzit în ciuda zgomotelor din jur.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Oamenii au încremenit îngroziți. Discuțiile au încetat, deși tipul de la credite a continuat să bată câmpii, dându-i lecții tatei.

A amuțit și el, în cele din urmă, când au început țipetele.

Nu-mi amintesc ce-am simțit atunci. Nu-i așa că-i ciudat? Pot să-mi amintesc cum era luminată sala, candelabrele acelea maiestuoase care împrăștiu în încăpere stropi de lumină refractată. Îmi amintesc mirosul de lămâie și amoniac al podelei recent spălate. Îmi amintesc mult prea bine țipetele stridente de groază, rumoarea mulțimii înnebunită, oamenii care se repezeau către ieșire.

Cel mai limpede îmi amintesc zâmbetul larg al Epicului, rânjetul lui, mai degrabă, în timp ce-și ațintea degetul către oamenii care treceau pe lângă el, transformându-i cu un simplu gest în cenușă și oase.

Încremenisem. Eram probabil în stare de șoc. M-am agățat de spătarul scaunului, holbându-mă la măcelul ce se desfășura dinaintea mea.

Unii oameni, aflați mai aproape de uși, au scăpat. Oricine s-a apropiat prea mult de Epic a murit. Câțiva angajați și clienți s-au îngrămădit laolaltă pe podea ori s-au ascuns sub birouri. Sala a devenit nefiresc de liniștită. Epicul a rămas singurul în picioare. Bucăți de hârtie zburau prin aer, iar podeaua din jurul lui era presărată cu oase și cenușă neagră.

— Numele meu e Deathpoint, a zis el. Nu-i cel mai deșept nume, recunosc. Dar cred că-i memorabil.

Avea un ton nefiresc de colocvial, de parcă ar fi stat de vorbă cu prietenii la un pahar.

A început să se plimbe prin încăpere.

— În dimineața asta mi-a trecut prin cap un gând, a zis el.

Sala era atât de vastă că vocea sa avea ecou.

— Făceam duș când deodată m-a lovit revelația: Deathpoint, de ce vrei tu să jefuiești azi o bancă?

Și-a ațintit neglijent degetul către doi paznici care se iviseră dintr-un coridor lateral, aflat chiar lângă compartimentele departamentului de credite. Paznicii s-au transformat în țărână, iar insignele, cataramele curelelor, pistoalele și oasele acestora au căzut pe jos. Am auzit oasele ciocnindu-se în timp ce se prăbușeau. Sunt o mulțime de oase în trupul unui om, mai multe decât credeam eu, și au făcut o mare mizerie când s-au împrăștiat pe podea. Foarte straniu să reții un asemenea detaliu în toiul unei scene oribile ca asta, dar mi-l amintesc limpede.

O mână m-a apucat de umăr. Tata se ghemuise în spațele scaunului său și încerca să mă tragă și pe mine în jos ca să nu mă vadă Epicul. Dar eu nu eram de clintit și tata nu mă putea sili s-o fac fără să provoace o scenă.

— Vedeți voi, plănuiesc să fac asta de săptămâni întregi, a continuat Epicul. Dar acest gând mi-a venit abia azi dimineață. De ce? De ce să jefuiesc o bancă? Oricum pot să iau orice îmi trece prin cap. E ridicol!

A trecut dintr-un salt în spatele unui ghișeu, făcând-o să țipe pe casiera ascunsă în dosul lui. De-abia puteam desluși forma ei ghemuită pe podea.

— Banii n-au valoare pentru mine, a zis Epicul. N-au absolut nicio valoare.

A ținut cu degetul. Femeia s-a transformat în cenușă și oase.

Epicul s-a răsucit, arătând cu degetul ici și colo prin încăpere, ucigând oamenii care încercau să fugă. În cele din urmă și l-a ațintit asupra mea.

În acel moment am simțit, în sfârșit, ceva. Un fior de groază.

Un craniu s-a ciocnit de biroul din spatele nostru, a ricoșat împrășcând cenușă în jur și a zăngănit pe podea. Epicul nu mă ochise pe mine, ci pe tipul de la credite, ascuns sub biroul aflat în spatele meu. Încercase oare să fugă?

Epicul s-a întors spre casierele din spatele ghișeului. Încordat, tata încă-și mai ținea mâna încleștată pe umărul meu. Îi simțeam grija pentru mine aproape fizic, o simțeam traversându-i brațul și scurgându-se în trupul meu.

Atunci m-a copleșit groaza. O groază în stare pură, paralizantă. M-am ghemuit pe scaun scâncind, tremurând, încercând să-mi alung din minte imaginea morților cumplite la care fusesem martor.

Tata și-a retras mâna.

— Nu te mișca, mi-a zis el din vârful buzelor.

Am încuviințat, prea speriat ca să fiu în stare de altceva. Tata a privit pe după scaunul lui. Deathpoint i se adresa uneia dintre casiere. Am auzit oasele căzând, deși de văzut nu le-am văzut. Le executa pe rând.

Tata s-a întunecat la față. Apoi a aruncat o privire către coridorul lateral. Căuta o ieșire?

Nu. Privea înspre locul unde căzuseră paznicii. Prin peretele de sticlă al compartimentului am zărit un pistol

zăcând pe podea, cu țeava îngropată sub cenușă, cu mânerul odihnindu-se deasupra unei coaste omenești. La asta se uita tata. În tinerețe fusese membru al Gărzii Naționale.

„Nu face asta!” m-am gândit panicat. „Tată, nu!” Însă n-am reușit să rostesc cuvintele cu glas tare. Am încercat să vorbesc, dar bărbia îmi tremura de-ai fi zis că-mi clănțâne dinții de frig. Dacă mă auzea Epicul?

Nu-mi puteam lăsa tatăl să facă o asemenea nebunie. El era tot ce-mi rămăsese. Nu aveam casă, familie sau mamă. Când a dat să se miște m-am silit să mă întind și să-l apuc de mână. Am clătinat din cap, încercând să găsesc cuvintele care să-l facă să se oprească.

— Te rog, am reușit eu să-i șoptesc. Eroii. Ai zis că vor veni. Lasă-i pe ei să-l oprească!

— Uneori, fiule, trebuie să le dai eroilor o mână de ajutor, a zis tata, desprinzându-se din strânsoarea mea.

I-a aruncat o privire lui Deathpoint, apoi s-a târât în patru labe în comportamentul învecinat. Mi-am ținut răsuflarea și m-am uitat prudent pe după spătarul scaunului. Trebuia să știu. Chiar așa înfricoșat și tremurând, trebuia să văd.

Deathpoint a sărit înapoi peste ghișeu, aterizând de cealaltă parte, cea unde ne aflam noi.

— Așa că nu contează, a zis el, vorbind în continuare pe un ton relaxat în timp ce se plimba prin încăpere. Dacă aș jefui o bancă, asta mi-ar aduce bani, numai că n-am nevoie să cumpăr chestii.

Și-a ridicat degetul ucigaș.

— Un paradox. Din fericire, în timp ce făceam duș, mi-am mai dat seama de un lucru: să omor oameni ori de câte ori vreau ceva poate fi extrem de incomod. Ceea ce trebuie să fac de fapt este să-i bag pe toți în sperieți, să-mi demonstrez puterea. Așa încât, pe viitor, nimeni să nu îmi refuze lucrurile pe care le doresc.

A ocolit dintr-un salt un stâlp din partea opusă a băncii, descoperind îndărătul lui o femeie care își strângea copilul în brațe.

— Da, a continuat el, să jefuiesc o bancă pentru a face rost de bani e lipsit de sens, dar să arăt ce pot face... asta e cu adevărat important. Așa că am mers mai departe cu planul meu.

Și-a ațintit degetul, ucigând copilul și lăsând în brațele femeii îngrozite o grămadă de oase și cenușă.

— Nu te bucuri?

M-am holbat la priveliștea din fața mea, la femeia înnebunită ce încerca să strângă mai bine păturica din care oasele copilului se revărsau alunecând. În clipa aceea, totul a devenit mult mai real pentru mine. Oribil de real. Brusc m-a cuprins greața.

Deathpoint era în continuare cu spatele la noi.

Tata s-a târât afară din compartiment și a apucat pistolul căzut. Doi bărbați ascunși după un stâlp din apropiere s-au repezit către cea mai apropiată ieșire și, în graba lor, aproape că l-au doborât pe tata când au trecut pe lângă el.

Deathpoint s-a întors. Tata era în continuare îngenunchiat, încercând să ridice arma, cu degetele alunecându-i pe metalul acoperit de cenușă.

Epicul și-a ridicat mâna.

— Ce faci aici? a bubuit o voce.

Epicul s-a răsucit. La fel și eu. Cred că toată lumea s-a întors în direcția acelei voci profunde, sonore.

Cineva stătea în ușa ce dădea spre stradă. Era luminat din spate, abia o siluetă în strălucirea puternică din dărătul său. O siluetă măreață, herculeană, demnă de venerație.

Probabil c-ați văzut fotografii ale lui Steelheart, dar dați-mi voie să vă spun că sunt absolut inexacte. Nu există fotografie, filmare sau pictură care să fi reușit vreodată

să-l înfățișeze așa cum este. Era îmbrăcat în negru. O cămașă strâmtă peste pieptul inuman de larg și de puternic. Pantaloni comozi, dar nu largi. Nu purta mască, așa cum făceau unii dintre cei dintâi Epici, dar în spatele lui flutura o magnifică mantie argintie.

N-avea nevoie de mască. Acest bărbat nu avea de ce să se ascundă. Și-a desfăcut brațele și vântul a făcut ușile să sară în lături. Cenușa s-a împrăștiat pe podea și hârtiile și-au luat zborul. Steelheart s-a înălțat câțiva centimetri în aer, cu mantia fluturând. A început să înainteze plutind prin încăpere. Brațe ca niște grinzi de oțel, picioare ca munții, un gât ca un trunchi de copac. Și totuși nu era mătăhălos sau stângaci. Era *maiestuos*, cu părul lui negru ca cerneala, maxilarul pătrat, statura sa incredibilă și o înălțime de peste doi metri.

Și ochii aceia. Intenși, poruncitori, o privire neîndurătoare.

În timp ce Steelheart plutea grațios în încăpere, Deathpoint și-a înălțat grăbit degetul, ațintindu-l asupra lui. Un mic punct de pe cămașa lui Steelheart a fumegat ca și cum cineva și-ar fi stins o țigară pe țesătura ei, dar acesta nu a părut să simtă. A plutit în josul scărilor și a aterizat ușor pe podea, la câțiva pași de Deathpoint, cu mantia imensă așternându-i-se în jur.

Înnebunit, Deathpoint l-a țintit din nou. A urmat un nou sfârșit anemic. Steelheart s-a apropiat de Epicul mai scund, dominându-l cu statura sa.

În clipa aceea am înțeles că asta așteptase tatăl meu. Acesta era eroul în care toată lumea sperase, cel care avea să compenseze comportamentul crud al celorlalți Epici. Acest bărbat venise să ne salveze.

Steelheart și-a întins brațul și l-a înhățat pe Deathpoint, care dădea să fugă. Deathpoint s-a oprit cu o smucitură, cu ochelarii zăngănindu-i pe podea, și a scos un icnet de durere.

— Te-am întrebat ceva, a zis Steelheart cu o voce ca un bubuit de tunet.

L-a răsucit pe Deathpoint, silindu-l să îl privească în ochi.

— Ce faci aici?

Deathpoint s-a zbatut. Părea cuprins de panică.

— Eu, eu...

Steelheart și-a înălțat cealaltă mână, ridicând un deget.

— Am revendicat acest oraș, Epic mititel. E al meu. Oamenii ăștia-mi aparțin. A făcut o pauză. Așa că eu am dreptul să-i domin pe cei de aici, nu tu.

Deathpoint l-a privit pieziș.

„Ce?!“ mi-am zis eu în gând.

— Pari să ai ceva putere, Epic mititel, a zis Steelheart, aruncând o privire către oasele împrăștiate prin încăpere. O să îți accept vasalitatea. Jură-mi credință sau mori!

Auzeam cuvintele lui Steelheart și nu-mi venea să cred. Mă șocaseră la fel de tare precum crimele lui Deathpoint.

Acest concept – „servește-mă sau vei muri“ – avea să devină principiul de bază al regimului său. A măturat încăperea cu privirea și a grăit cu glas răsunător:

— Acum eu sunt împăratul acestui oraș. Îmi veți arăta supunere. Pământul ăsta e al meu. Clădirile astea sunt ale mele. Când veți plăti taxe, ele vor ajunge la mine. Dacă nu vă supuneți, veți muri.

„Imposibil“, mi-am zis. „Nu poate fi și el așa!“ Nu puteam să accept că această ființă incredibilă era la fel ca toți ceilalți.

Și nu eram singurul.

— Nu așa trebuie să stea lucrurile, a zis tata.

Steelheart s-a răsucit, părând surprins că unul dintre sclavii înfricoșați din încăpere îndrăznește să deschidă gura.

Tata a înaintat, cu pistolul pe lângă trup.

— Nu, a spus el. Tu nu ești la fel ca restul. Văd asta. Ești mai bun decât ei.